

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/110/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119210398
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4119210398.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D. XXXX, zastúpeného BANÍK & Partners s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 4948/53, 921 09 Bratislava, IČO: 51 329 972, proti žalovanej: UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Evropská 136/810, 160 12 Praha 6, Česká republika, konajúca prostredníctvom svojej organizačnej zložky UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu so sídlom Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava, IČO: 53 812 948, zastúpenému PRK Partners s. r. o., so sídlom Suché Mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 35 978 643, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25C/71/2019-586 zo dňa 16.05.2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a III. m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7.514,88 eura spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.02.2020 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaná je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok vo výške 450,50 eura do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch IV. a V. z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.136 eur s 5% úrokom z omeškania od 21.02.2020 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovanú zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok vo výške 848 eur a trovy štátu za znalečné priznané E. F. E. G., Csc. a trovy štátu za znalečné za účasť znalca F. A. H., E. na pojednávaní. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 106 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 424, § 442 ods. 1, § 443, § 444, § 445, § 446, § 449 ods. 1, § 450, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, § 6 ods. 3, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1, 4, § 9 ods. 5 písm. a), b), c), ods. 6, 7 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 11 ods. 6 písm. a), b), ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“) a § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Rozhodnutie o trovách konania a trovách štátu oprel o ustanovenie § 255 ods. 1 a § 259 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného

sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rozhodnutie o súdnych poplatkoch odôvodnil ustanovením § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. i), j) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 14.136 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej na zdraví, ktorej výška bola určená znaleckým posudkom F. H., E.. Dôvodom bola dopravná nehoda, ku ktorej došlo dňa 29.05.2017 v katastri obce I., medzi osobným motorovým vozidlom zn. Nissan X-Trail, ev.č. J., ktoré viedol vodič E. K., a medzi motocyklom zn. Honda CBR 125R ev.č. J., ktorý viedol žalobca. Vodič motorového vozidla viedol vozidlo čiastočne v protismernom jazdnom pruhu, na čo žalobca reagoval vyhýbaním sa vľavo a následne vodič vozidla stočil riadenie vpravo, čím zavinił dopravnú nehodu, pri ktorej utrpel žalobca poškodenie zdravia. Žalovaná je poisťovateľom škodcu. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaná podala odpor s odôvodnením, že uplatnený nárok je premlčaný, keď 2-ročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá začala plynúť od okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu, t. j. dňa 10.06.2017, uplynula dňa 10.06.2019. Podľa žalovanej žalobca nepreukázal, že škodovú udalosť spôsobil vodič vozidla, ktoré je poistené u žalovanej a že v trestnom konaní bol vypracovaný znalcom L. A. D. znalecký posudok, ktorý ako príčinu dopravnej nehody uviedol nesprávnu techniku jazdy žalobcu a nesprávny spôsob jazdy vodiča vozidla. Zároveň toxikologickou - chemickou analýzou krvi bola u žalobcu zistená v čase dopravnej nehody prítomnosť toluénu. Navyše žalobcovi nepatrí úrok z omeškania, pretože svoj nárok opiera o ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

3. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v poradí prvým rozsudkom č. k. 25C/71/2019-155 zo dňa 11.08.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 25C/71/2019-274 zo dňa 05.01.2022, ktorý však bol Krajským súdom v Nitre č. k. 12Co/22/2022-280 zo dňa 22.08.2022 vo výrokoch II. a IV. zrušený z dôvodu porušenia procesných práv žalovanej.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie odstránil odvolacím súdom vytknuté procesné pochybenia, doplnil dokazovanie vo veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd mal za preukázané, že vodič motorového vozidla zavinił svojím konaním dopravnú nehodu, pri ktorej žalobca utrpel poškodenie zdravia, za ktoré si uplatnil nárok na odškodnenie titulom náhrady za bolesť podľa § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v spojení s § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, v celkovom rozsahu 775 bodov, a to na základe znaleckého posudku č. 78/2017 vypracovaného dňa 10.12.2017 F. A. H., E., znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Chirurgia a Traumatológia, čo predstavuje sumu 14.136 eur (775 bodov x 18,24 eura/bod).

5. Po vypočutí a konfrontácii znalcov E. F. E. G., C. a F. A. H., E., mal súd preukázané ustálenie zdravotného stavu žalobcu na deň 27.10.2017, keďže F. H. žalobcu v tento deň vyšetril a povolil mu zvyšovať zaťažovanie nohy. Prof. F. G. žalobcu osobne nevyšetroval, všeobecne uviedol ustálenie zdravotného stavu minimálne dva mesiace po nehode, na svojom stanovisku však netrval. Ďalej sa súd zaoberal rozdielnym bodovým hodnotením oboch znalcov. Uviedol, že F. H. vzhľadom na viacero zranení jednej končatiny žalobcu, ktorých bodové hodnotenie by presiahlo maximálnu výšku bodového ohodnotenia straty končatiny, uviedol bodovú hodnotu straty končatiny podľa § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. Následne toto bodové ohodnotenie zvýšil o 100% podľa § 9 ods. 5, 6 zákona, keďže u žalobcu došlo k opakovanej operácii stehennej kosti, predkolenia, bolestivému hojeniu, liečbe a ku komplikáciám hojenia rany na dolnej končatine, nutnému ošetreniu rán na stehne a predkolení, komplikovanému hojeniu. E. F. G. určil bodové ohodnotenie zranení jednej končatiny žalobcu spolu vyššie ako určuje citovaný paragraf, konštatoval, že určil viac bodov ako mal. F. H. zotrval na svojom posudku ohľadne obodovania poškodenia aorty položky 248, túto určil na spodnej hranici. E. F. G. trval na tom, že nešlo o poškodenie aorty a túto položku neobodoval. Ak by prišlo k poškodeniu aorty, bola by potrebná operácia, žalobca by mohol zomrieť. Požitie návykových látok u žalobcu počas jazdy neboli zistené. Poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 16C/63/2019, v ktorom si uplatňoval bolestné spolujazdec žalobcu, pričom žiadna spoluzodpovednosť žalobcu za priebeh nehody konštatovaná nebola, a súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Nitre (sp. zn. 12Co/17/2022).

6. Z trestného spisu súd zistil, že žalobcu v priebehu trestného konania zastupoval zákonný zástupca, ktorý bol so znaleckým posudkom L. D. o priebehu dopravnej nehody informovaný dňa 30.01.2018 (č.

I. 205-206 trestného spisu), kedy sa na výzvu orgánov činných v trestnom konaní oboznámil so spisom. Žalobca tvrdil, že počas nehody či bezprostredne po nej nemal vedomosť, kto nehodu spôsobil. Podľa žalovaného však žalobca bezprostredne po nehode vedel, kto nehodu spôsobil. Súd prijal záver, že zodpovednosť vodiča protiidúceho vozidla nebola jednoznačná, prebiehalo rozsiahle trestné konanie, kde uvedený vodič popieral svoju zodpovednosť. Právoplatne vec skončil až odvolací trestný súd, a aj proti jeho rozhodnutiu bolo ešte podané dovolanie. Ďalej súd uviedol, že F. M. vyhotovil znalecký posudok v trestnom konaní, do spisu bol doručený 14.08.2017. V ňom bolo konštatované, že doba liečenia žalobcu bude 4 až 6 mesiacov od 29.05.2017, stanovil aj výšku bolestného spolu 545 bodov. Žalobca cestou zákonného zástupcu sa mal možnosť o tomto posudku dozvedieť 30.01.2018.

7. Súd považoval posudok F. H. za dôveryhodnejší, lepšie vysvetlený a vo väčšom súlade so zákonom. F. H. žalobcu osobne vyšetril na rozdiel od E. F. G., ktorý uviedol dobu liečenia na základe všeobecných parametrov, naopak F. H. ju zdôvodnil s poukazom na žalobcovu konkrétnu situáciu. Stanovil ustálenie zdravotného stavu žalobcu na deň 27.10.2017, pričom E. F. G. na svojom stanovisku ohľadom ustálenia nakoniec netrval. E. F. G. na rozdiel od F. H. určil základné bodové ohodnotenie bolestného končatiny žalobcu v rozpore so zákonom, a to s § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. Tieto okolnosti a konštatovania dávali posudku E. F. G. oproti posudku F. H. status nedôslednosti a nepresvedčivosti. Súd sa potom aj ohľadne obodovania poškodenia aorty priklonil vzhľadom na dva rozdielne názory na stranu posudku F. H.. Konštatoval, že nešlo o zásadné bodové ohodnotenie, ktoré by spochybňovalo podstatu veci. Posudok F. M. nemal žalobca k dispozícii a ani doň nemal možnosť nahliadnuť, a to do 30.01.2018. Po dátume predloženia tohto posudku orgánom činným v trestnom konaní prebiehala ešte liečba, o čom nemal F. M. vedomosť. Od ustálenia zdravotného stavu žalobcu dňa 27.10.2017 do podania žaloby dňa 09.09.2019 neuplynula dvojročná subjektívna lehota, aj to za predpokladu, že žalobca vedel, kto je za nehodu zodpovedný. Bezprostredne po nehode však nebolo jasné, kto nehodu spôsobil. Prvý názor ohľadom priebehu dopravnej nehody si bolo možné vytvoriť až na základe znaleckého posudku L. D.. Treba však zohľadniť aj dátum, kedy sa mal žalobca možnosť s týmto posudkom oboznámiť, čo podľa trestného spisu bolo dňa 30.01.2018. Od tohto dátumu do podania žaloby premlčacia doba neuplynula.

8. Podľa znaleckého posudku F. A. H. č. 78/2017, bol celkový počet bodov za bolestné v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. 775, čo predstavuje sumu 14.136 eur pri hodnote bodu 18,24 eura. F. H. zvýšil položku za bolestné končatiny podľa § 9 ods. 5 a 6 zákona č. 437/2004 Z. z., vysvetlil súbeh dôvodov zvýšenia položky 216 o 100%. Podľa súdu nemohol zvyšovať jednu z pôvodných viacerých položiek za jednu končatinu, pretože túto položku nakoniec zo zákonného dôvodu nepoužil. Správne tak zvýšil položku určenú podľa § 9 ods. 7, v akom rozsahu, je na odbornom stanovisku znalca, pričom vysvetlenie súd považoval za právne logické.

9. Súd sa na základe námietok žalovanej zaoberal aj spoluzodpovednosťou žalobcu. Konštatoval, že podľa trestných rozsudkov bola prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody nesprávna jazda obžalovaného – poistenca žalovanej. Tento jazdil čiastočne v protismere. Podľa súdu je jedna z najzákladnejších povinností vodiča, jazda v správnom jazdnom pruhu. Porušením tejto povinnosti dochádza k závažným až fatálnym škodám. Túto povinnosť jednoznačne obžalovaný porušil, keď sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla. Až na základe prvotného porušenia povinností škodcu, došlo pravdepodobne k nesprávnej reakcii žalobcu. Tento v krízovej situácii prešiel nesprávnou technikou jazdy do protismeru, kde došlo k zrážke. Táto nesprávna reakcia poškodeného nevyvolala kolíznu situáciu a dopravnú nehodu, ale bola dôsledkom konania obžalovaného. Žalovaná tiež namietala, že poškodený išiel vyššou rýchlosťou (táto bola konštatovaná znalcom vo výške 58km/h +- 5km/h) a tiež, že žalobca nejazdil v pravej časti jazdného pruhu. Súd k uvedenej námietke uviedol, že zo znaleckého posudku L. D. nevyplýva, že by žalobca nesprávne jazdil vo svojom jazdnom pruhu, jednoznačne to nevedel konštatovať ani žalobca, pričom možno dodať, že aj keby tomu tak teoreticky bolo, že sa viac držal stredovej čiary, bez zavinenia obžalovaného by k dopravnej nehode nedošlo a táto okolnosť tak nemôže mať vplyv na spoluzodpovednosť poškodeného. Poškodený pritom išiel do pravotočivej zákruty a ak nechcel neprimerane nakláňať motocykel, pričom mal aj spolujazdca, je prirodzené, že ho to v rámci jeho jazdného pruhu mohlo od pravej krajnice vyniesť k stredovej čiare. Nejde však o žiadne porušenie zákona a žalobca nebol nijako za predmetnú dopravnú nehodu trestnoprávne či priestupkovo riešený. Ani nepatrne zvýšená rýchlosť neprispela k prvotnému vzniku dopravnej nehody. Žalobca mal z protiidúceho vozidla objektívnu obavu, keďže toto vchádzalo do jeho jazdného pruhu, pričom nemohol nijako vedieť, či protiidúce vozidlo bude v tomto konaní pokračovať alebo sa vráti do svojho jazdného pruhu. Stredová deliaca čiara v mieste nehody je bližšie k pravému ako k ľavému

okraju vozovky v smere jazdy motocyklistu, a preto mohol mať motocyklista subjektívny pocit, že vozidlo NISSAN jazdilo väčšou časťou v protismernom jazdnom pruhu, no pravdepodobnejšie je, že jazdilo približne polovičkou šírky v protismernom jazdnom pruhu. V prípade dopravnej kolízie, keď z časového hľadiska ide o menej ako o sekundy, je ťažké až nemožné sa rozhodnúť pre najsprávnejšie riešenie pre minimalizáciu následkov dopravnej nehody. Žalobcovi sa v momente sekundy mohlo zdať riešenie prejsť do protismeru ako najsprávnejšie, čo sa síce neukázalo, ale následný priebeh nehody mohol byť aj taký, že vozidlo NISSAN by prešlo do protismeru tak ako žalobca (motocyklista), a ku kolízii by vôbec nedošlo. Podľa názoru súdu nie je možné v tomto aktuálne nesprávnom riešení situácie žalobcom vidieť spoluzodpovednosť, keďže išlo o následok prvotného porušenia základných povinností vodiča oproti idúceho vozidla. Zo štatistického hľadiska práve vyhnutie sa protiidúcemu vozidlu do protismeru môže byť správne riešenie kolízie. Ďalej súd konštatoval, že požitie toluénu žalobcom nebolo preukázané a v konaní sp. zn. 16C/63/2019 (ani v odvolacom konaní) nebola spoluzodpovednosť žalobcu ako vodiča motorky preukázaná.

10. Súd mal preukázané, že žalovaná na výzvu žalobcu na plnenie zo dňa 01.07.2019 reagovala listom zo dňa 04.01.2018 tak, že nárok posúdi až po obdržaní konečného právoplatného rozhodnutia v danej veci s určením vinníka nehody, bez ktorého nemôže posúdiť daný nárok. Podľa súdu uvedené len potvrdzuje skutočnosť, že neubehla subjektívna premlčacia doba. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd uviedol, že aj poisťovňa, teda žalovaná sa môže dostať s plnením do omeškania aj z iných dôvodov ako je uvedené v zákone o PZP. Výklad, podľa ktorého, ak poisťovňa písomne reaguje, napr. vec stále šetrí alebo dokonca ho odmieta, má mať za následok nepriznanie úroku z omeškania, je ústavne nekonformným. Podľa názoru žalovanej by sa poisťovňa v podstate nikdy nedostala do omeškania, aj keby neplnila napr. vyše 20 rokov. Úrok z omeškania má byť určitou sankciou za to, že dlžník si nechce plniť svoju povinnosť. Každý dlžník si musí byť vedomý, že mu hrozí nejaký následok za neplnenie a z tohto pohľadu si musia byť všetci rovní. Účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je, aby sa poškodený obrátil priamo na poisťovňu, ktorá povinné zákonné poistenie poskytuje. V § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. je riešená povinnosť poisťovateľa, ale nie následok, ak si svoju povinnosť nesplní, resp. ju nevyhodnotí z pohľadu súdu správne, naopak § 563 OZ takúto situáciu rieši. Súd mal teda za to, že žalovaná sa dostala do omeškania, avšak až deň po tom, ako nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, že jeho poistenec je za nehodu zodpovedný. Súd zohľadnil aj 5 dňovú výzvu na plnenie a skutočnosť, že žalovaná sa mala možnosť o právoplatnom rozhodnutí dozvedieť, a preto žalobcovi priznal úrok z omeškania od 21.02.2020.

11. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietala porušenie práva na spravodlivý proces, inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP). Uviedla, že súd prvej inštancie podľa nej nepostupoval pri posudzovaní spoluzodpovednosti žalobcu v zmysle inštrukcií odvolacieho súdu, keďže svoje závery odôvodnil rovnakým spôsobom ako pri prvom rozsudku, a to napriek doplnenému dokazovaniu a jej námietkam, s ktorými sa nedostatočne vysporiadal. Pri získaní vedomosti žalobcu o osobe zodpovednej za vznik škodovej udalosti vychádzala z toho, že do úvahy prichádzali len dva zodpovedné subjekty (vodiči vozidla a motocykla.) Ak žalobca vnímal škodovú udalosť vlastnými zmyslami a mal za to, že on sám nie je zodpovedný za jej vznik, jediným zodpovednostným subjektom pripadajúcim do úvahy bol vodič vozidla, o ktorom získal vedomosť ako o osobe zodpovednej za vznik škodovej udalosti v deň nehody, teda 29.05.2017. Dňa 19.07.2017 žalobca v procesnom postavení poškodeného v trestnom konaní opísal rozhodujúce skutočnosti ohľadom určenia zodpovednostného subjektu nasledovne: "Podľa môjho názoru nehodu zavinil vodič protiidúceho vozidla, ktorý jazdil čiastočne v protismere. Ja som uhýbaním doľava a prechádzaním do protismeru iba reagoval na jeho jazdu." Uvedené len potvrdzuje skutočnosť, že žalobca si vytvoril úsudok o zodpovednostnom subjekte bezprostredne po škodovej udalosti. Súd prvej inštancie sa s týmto dôkazom vôbec nevysporiadal. Ďalej namietal, že znalci M. i G. uviedli moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu pre účely hodnotenia náhrady za bolesť na prelom júla a augusta 2017. Jediné znalec H. tvrdil, že zdravotný stav žalobcu sa pre účely hodnotenia náhrady za bolesť ustálil až o niekoľko mesiacov neskôr (t. j. na konci októbra 2017). Záver súdu, že žalobca nemal znalecký posudok F. M. k dispozícii, je irelevantný pre posúdenie otázky začatia plynutia premlčacej doby náhrady za bolesť. V tomto smere je rozhodné, kedy bol zdravotný stav žalobcu ustálený pre účely hodnotenia náhrady za bolesť. Všetci traja znalci hodnotili náhradu za bolesť za položky č. 12a, 189d, 198d a 246 spolu vo výške 420 bodov (po korekcii podľa § 9 ods. 7 zákona o náhradách v rozsahu 320 bodov). Má za to, že minimálne v tomto rozsahu je nárok

žalobcu premlčaný, a to z dôvodu, že znalec Klement tieto položky hodnotil už dňa 03.08.2017, pričom uviedol že stav žalobcu je už ustálený a bodové hodnotenie náhrady za bolesť konečné. Právni teoretici v komentári uvádzajú, že "vznik bolesti, ktorá má byť odškodnená predpokladá, že určitá konkrétna bolesť dosiahla určitú fázu či intenzitu, ktorú je možné odškodiť, teda vznik bolesti sa viaže k počiatku, kedy sa bolesť stala odškodniteľnou. Z hľadiska premlčateľnosti oboch nárokov sa ešte zdôrazňuje, že jednotlivé zložky sa prejavujú ako samostatné čiastkové nároky odvíjajúce sa od odlišného skutkového záveru a s touto ich samostatnosťou treba počítat' aj pri posudzovaní námietky premlčania." Má za to, že žalobca bolesť v rozsahu, aby sa stala odškodniteľnou vytrpel najmä v dňoch po samotnej dopravnej nehode a potom v dňoch nasledujúcich po operáciách, a teda v danom čase vytrpená bolesť zo strany žalobcu dosahovala takú intenzitu, že sa stala odškodniteľnou. Na prelome júla a augusta 2017 bol stav žalobcu pre účely hodnotenia náhrady za bolesť dostatočne ustálený, aby bolo možné pristúpiť k jej hodnoteniu. Napokon znalec M. takéto hodnotenie aj reálne vykonal. Absolvovanie kontroly u lekára v súvislosti s predchádzajúcim zranením ešte neznamená, že automaticky dochádza k posunu momentu ustálenia zdravotného stavu pre účely hodnotenia náhrady za bolesť. Súd síce uviedol argumenty, prečo sa priklonil k záverom znalca H. a nie znalca G., avšak žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s konkurenciou záverov vyplývajúcich z výpovede znalca H. so závermi vyplývajúcimi zo znaleckého posudku F. M.. Má za to, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu za bolesť žalobcovi (v celom rozsahu) uplynula pred podaním žaloby (dňa 09.09.2019), keďže začala plynúť v období na prelome júla a augusta 2017. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností uvádza, že nárok žalobcu na náhradu za bolesť je premlčaný minimálne v rozsahu 420 bodov (po korekcii podľa § 9 ods. 7 zákona o náhradách v rozsahu 320 bodov) - t. j. v rozsahu položiek, ktoré boli zhodným spôsobom hodnotené všetkými tromi znalcami. Ak by však odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, má za to, že žalobca sám (čiastočne) zodpovedá za jemu vzniknutú škodu. Podľa neho je irelevantné, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 16C/63/2019 nebola konštatovaná zodpovednosť vodiča motocykla (žalobcu). Posúdenie zodpovednosti žalobcu bolo úlohou tunajšieho súdu. Súd v danom prípade neposudzovali zodpovednosť vodiča motocykla, ale posudzovali, či je E. K. zodpovedný za škodu, ktorú utrpel pán M.. V tejto súvislosti súdy akcentovali objektívnu zodpovednosť E. K. a absenciu spoluzodpovednosti pána M.. Táto osoba totiž nebola prevádzateľom ani jedného z vozidiel a ani jeho vodičom (na rozdiel od žalobcu v tomto prípade, ktorý bol tak vodičom motocykla ako aj jeho prevádzateľom). Podľa znalca D., žalobca mal možnosť prejsť zákrutou v pravom jazdnom pruhu a bezpečne sa vyhnúť protiidúcemu vozidlu vpravo, ak by dokázal udržať náklon v zákrute aspoň 28 stupňov a dokázal by pri tomto náklone plynule korigovať rýchlosť svojho motocykla. Žalobca mal technickú možnosť bezpečného prejazdu zákrutou pri svojej rýchlosti 58 km/h, avšak tento prejazd technicky nezvládol. Ak vodič vchádza do zákruty, musí svoju rýchlosť prispôsobiť tak, aby túto zákrutu dokázal bezpečne prejsť a súčasne, aby mal aj možnosť korekcie smeru a rýchlosti jazdy svojho vozidla. Túto možnosť žalobca mal, ale pravdepodobne vzhľadom na svoje schopnosti ju technicky nezvládol. Znalec D. sa tiež vyjadril, že z technického hľadiska sú v tomto prípade 2 príčiny dopravnej nehody. Prvá príčina je vyvolanie kolíznej situácie zo strany vodiča vozidla, a druhá príčina dopravnej nehody je neskúsenosť a nesprávna technika jazdy žalobcu, ktorý jazdil takou rýchlosťou, že vzhľadom na svoje schopnosti nezvládol riadenie motocykla a prešiel do protismeru, hoci mal technickú možnosť zatočiť vpravo a prejsť vozovkou vo svojom pravom jazdnom pruhu bez kolízie s vozidlom, pretože mal dostatok miesta a vôbec nemusel vyletieť do priekopy, ako uvádza žalobca vo svojej výpovedi. Znalec D. tak v znaleckom posudku ako jednu z technických príčin vzniku škodovej udalosti určil nesprávnu techniku jazdy žalobcu, ktorý v krízovej kolíznej situácii nezvládol riadenie motocykla, neprispôsobil rýchlosť jazdy motocykla svojim schopnostiam, v dôsledku čoho nesprávne zareagoval na protiidúce vozidlo a prešiel do protismeru. Okresný súd sa vo svojom odôvodnení vôbec nevysporiadal so závermi trestných rozsudkov. Okresný súd Nitra totižto v trestnom konaní dospel k záveru, že poškodený (t. j. žalobca) je spoluzodpovedný za vznik dopravnej nehody. Z tohto dôvodu a z dôvodu určenia miery spoluzavinenia motocyklistu na dopravnej nehode súd poškodených s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom potvrdil zákonnosť a správnosť výroku Okresného súdu Nitra o náhrade škody, "keď všetkých poškodených odkázal s ich nárokmi na civilný proces z dôvodu (účasti) poškodeného na dopravnej nehode". Okresný súd Nitra spolu s Krajským súdom v Nitre v rámci trestného konania tak vyslovili existenciu spoluzodpovednosti žalobcu za škodu. Má za to, že dôvodom, prečo žalobca vošiel do protismerného pruhu, nebola skutočnosť, že vodič vozidla s časťou vozidla vošiel do protismeru, ale to, že žalobca precenil svoje schopnosti a nezohľadnil situáciu v cestnej premávke (keď viezol spolujazdca) a vošiel do zákruty v takej rýchlosti, v ktorej nebol schopný dosiahnuť potrebný uhol náklonu motocykla (28°) na bezpečný prejazd zákrutou. To, že žalobca jazdil v strede až v ľavej časti pravého jazdného pruhu jednoznačne vyplýva zo znaleckého posudku znalca D. (str. 16 ZP). Žalobca tak

porušil povinnosť stanovenú v § 9 ods. 1 Zákona o cestnej premávke, podľa ktorého je vodič povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní. Nesúhlasí so záverom okresného súdu, že ak by sa aj žalobca viac držal stredovej čiary, bez zavinenia obžalovaného by k dopravnej nehode nedošlo a takáto okolnosť preto nemôže mať vplyv na spoluzodpovednosť poškodeného. Tento záver je v rozpore so závermi vyplývajúcimi zo znaleckého posudku znalca D., ktorý uviedol, že ak by žalobca zo svojej skutočnej polohy začal s motocyklom zatáčať viac vpravo, bol by sa bezpečne minul s vozidlom (str. 22 ZP). Z uvedeného tak vyplýva, že aj pri porušení povinnosti zo strany žalobcu jazdiť pri pravom okraji svojho jazdného pruhu, žalobca ešte mal možnosť zabrániť dopravnej nehode, ak by smer svojej jazdy smeroval k pravému okraju svojho jazdného pruhu. Tento záver vyplýva aj zo znaleckého posudku znalca N., v zmysle ktorého žalobca pri správnej technike jazdy (t. j. v pravej časti svojho jazdného pruhu) mal možnosť prejsť vedľa vozidla. Kľúčovým pre vznik dopravnej nehody bola preto skutočnosť, že žalobca nejazdil pri pravom okraji svojho jazdného pruhu. Zo znaleckého posudku znalca D. tiež vyplýva, že keď žalobca vchádzal do zákruty, tak nevidel za zákrutu a mal jazdiť takou rýchlosťou, ktorá by mu umožnila korekciu rýchlosti jazdy motocykla vzhľadom na situáciu v cestnej premávke za zákrutou. Do vozidla narazil v rýchlosti 58 km/hod. Vozidlo E. K. sa v čase zrážky pohybovalo rýchlosťou cca 23 km/hod. Z uvedeného vyplýva, že ak by žalobca išiel dovolenou rýchlosťou a jazdil by pri pravom okraji vozovky, protiúde vozidlo by ho ani neobmedzilo, ani neohrozilo. Zároveň by pri nižšej rýchlosti nedošlo k tak silnému nárazu, v dôsledku čoho je možné očakávať, že rozsah zranení u žalobcu by bol zásadne nižší. Tým, že žalobca nebrzdil, porušil nielen povinnosti ustanovené v zákone o cestnej premávke, ale i všeobecnú prevenčnú povinnosť. Dôvodom, prečo žalobca vošiel pri prejazde zákrutou do protismeru, bola aj technická náročnosť (až nemožnosť) prejazdu zákrutou vzhľadom na spolujazdca ako i rýchlosť vjazdu žalobcu do zákruty. Nešlo teda iba o výsledok nesprávnej reakcie na skutočnosť, že vodič vozidla zasiahol čiastočne do žalobcovho jazdného pruhu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca porušil viacero zákonných povinností, najmä že jazdil v obci rýchlosťou vyššou, ako bola maximálne dovolená rýchlosť v danom úseku, nejazdil pri pravom okraji vozovky (jazdného pruhu), nevenoval dostatočne pozornosť situácii v cestnej premávke, keď na vozidlo, ktoré pre neho nepredstavovalo náhlu prekážku, nereagoval brzdením, vôbec nebrzdil, čím okrem iného porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť, neprispôbil rýchlosť jazdy motocykla svojim schopnostiam, nejazdil rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad, t. j. rýchlosťou, ktorá by mu umožnila zmenu rýchlosti jazdy vzhľadom na situáciu v cestnej premávke za zákrutou, prešiel do protismeru, čo podľa znalca D. bolo výsledkom toho, že žalobca precenil svoje schopnosti, keď vošiel do zákruty v takej rýchlosti, pri ktorej nedokázal vzhľadom na svoje skúsenosti touto zákrutou bezpečne prejsť (musel by dosiahnuť uhol náklonu 28°, znalec za bezpečný považoval uhol náklonu do 20°). Škoda na zdraví, ktorá žalobcovi vznikla, tak vznikla najmä v dôsledku jeho zavinenia. Spoluzodpovednosť žalobcu za jemu vzniknutú škodu je minimálne v rozsahu 70%. Medzi stranami nebol sporným rozsah náhrady škody na zdraví z titulu náhrady za bolesť v rozsahu 155 bodov. Súd prvej inštancie však dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že u žalobcu došlo k poškodeniu aorty. K takémuto poškodeniu nedošlo, a preto žalobcovi nepatrí náhrada za položku č. 248 prílohy č. 1 zákona o náhradách. Znalec H. pri žiadnej z hodnotených položiek neuplatnil navýšenie podľa § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách. Po redukcii bodového hodnotenia náhrady za bolesť podľa § 9 ods. 7 zákona o náhradách na 260 bodov, však prekvapivo zvýšil celú položku 216 až na dvojnásobok podľa § 9 ods. 5, 6 na 520 bodov. Znalec H. mal postupovať tak, že po zvýšení jednotlivých položiek podľa § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách (ak by mal za to, že sú na to splnené podmienky) mal pristúpiť k aplikácii § 9 ods. 7 zákona, t. j. za predpokladu, že súčet jednotlivých položiek týkajúcich sa pravej dolnej končatiny presahoval 260 bodov (t. j. položka č. 216 – anatomická strata dolnej končatiny), tak mal bodové ohodnotenie za tieto položky znížiť na 260 bodov. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 7 zákona o náhradách, ktorý predpokladá, že ak poškodený utrpel súčasne viac poškodení na zdraví, postupuje sa v nasledovných postupných krokoch: posudkový lekár (resp. znalec) ohodnotí bolesť za každé poškodenie na zdraví osobitne, pričom v tomto kroku za predpokladu, že sú splnené zákonné predpoklady, každú jednotlivú položku navýši podľa § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách, následne jednotlivé ohodnotenú položky (ich výšku bodového hodnotenia) sčíta a v prípade, že bolo hodnotených viacero položiek, ktoré sa vzťahujú na ten istý orgán alebo končatinu, overí, či bodové hodnotenie týchto položiek neprevyšuje bodové hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu daného orgánu alebo končatiny. V prípade, že takéto bodové hodnotenie prevyšuje bodové hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu daného orgánu alebo končatiny, limituje bodové hodnotenie týchto položiek vo výške, ktorá zodpovedá anatomickej alebo funkčnej strate orgánu alebo končatiny. Znalec H. nepostupoval správne, keď nerešpektoval maximálnu možnú výšku bodového ohodnotenia zranení na jednej končatine, spôsob určenia ktorej vyplýva práve z ustanovenia § 9 ods. 7

zákona o náhradách. Správne mal žalobcovi priznať bodové ohodnotenie za položky 189d, 198d, 161, 162 spolu vo výške 260 bodov, keďže s poukazom na § 9 ods. 7 za zranenia na jednej dolnej končatine jednoducho nie je možné priznať viac (a to bez ohľadu na to, či v danom prípade sú alebo nie sú splnené podmienky na zvýšenie podľa § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách vo vzťahu k jednotlivým položkám). Znalec H. hodnotil každú položku osobitne, pričom v tabuľke neuvádza žiadne zvýšenie podľa § 9 ods. 5, 6 zákona vo vzťahu k niektorej z položiek 189d, 198d, 161, 162. Ak však existovali niektoré z dôvodov zvýšenia bodového ohodnotenia podľa § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách, tieto mali byť zohľadnené už pri hodnotení jednotlivých položiek (189d, 198d, 161, 162). Dôvod zvýšenia podľa § 9 ods. 5 písm. c) zákona o náhradách vyžadujúci si operačný výkon sa nevzťahuje na operačný výkon, ak je tento zahrnutý v sadzbe pre príslušné poškodenie na zdraví. Pri položkách 189d a 198d (liečenie operáciou) však už je operačný výkon zahrnutý priamo v základnej sadzbe bodového ohodnotenia. Splnenie podmienky podľa § 9 ods. 5 písm. a) zákona o náhradách, vyžadujúcej si vznik infekcie rany v konaní nebolo riadne preukázané. Znalec H. síce uviedol, že "išlo o infekciu poranenia", ale nijako nešpecifikoval, o infekciu akej rany išlo. Zo záveru znalca H. na str. 7 znaleckého posudku však možno vyvodiť záver, že k infekcii došlo na päte žalobcu. K záveru o infekcii na pravej päte dospel aj znalec G. na str. 4 znaleckého posudku. Možné zvýšenie náhrady za bolesť podľa § 9 ods. 5 písm. a) zákona o náhradách je tak výlučne vo vzťahu k položke 162, za ktorú bolo priznaných 15 bodov. Pri extenzívnom výklade zákona o náhradách je možné dospieť k záveru, že žalobcovi by po zohľadnení § 9 ods. 5, 6 zákona o náhradách bolo možné za bolesť súvisiacu s pravou dolnou končatinou priznať náhradu zodpovedajúcu 275 bodom (t. j. 260 bodov +15 bodov). Vzhľadom na to, že nárok žalobcu považuje za nedôvodný v plnom rozsahu, žalobcovi nevznikol ani nárok na úrok z omeškania. Výrok V. považuje za nevykonateľný. Civilný sporový poriadok neobsahuje výslovnú úpravu nároku štátu na náhradu jeho výdavkov. Nie je jej zrejme, na základe akého konkrétneho zákonného ustanovenia ju súd zaviazal na náhradu trov štátu. Má za to, že ustanovenie § 262 ods. 1 CSP je potrebné aplikovať aj vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov štátu. Okresný súd však nerozhodol o nároku štátu na náhradu trov konania, ale rozhodol už rovno o výške. Preto navrhol, aby odvolací súd výroky III. až V. zrušil.

12. Žalobca sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu s napadnutým rozsudkom stotožnil a navrhol ho potvrdiť. Uviedol, že totožnú argumentáciu uvádzala žalovaná i v súbežne vedenom konaní na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 16C/63/2019, odvolací súd sa s ňou však nestotožnil, pričom v jej kontexte uviedol, že „len vnímaním udalostí počas dopravnej nehody žalobca nemohol nadobudnúť vedomosť, ktorý z vodičov dopravnú nehodu spôsobil a zavinil“. Pomerne jasne ďalej formuloval, že „v tomto konkrétnom prípade sa žalobca mohol dozvedieť o tom, kto za škodu zodpovedá, až zo znaleckého posudku L. A. D. č. 37/2017“ (rozsudok č. k. 12Co/17/2022-316 zo dňa 19.01.2023). Vychádzajúc z práve žalovanou citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (R 16/2014) sa pre získanie vedomosti poškodeného o škodcovi vyžaduje preukázateľné získanie informácií o skutkových okolnostiach, a tými informáciami sú práve závery znalca z odboru cestná doprava, preto je vyššie citované rozhodnutie Krajského súdu v Nitre aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec bez ohľadu na to, či je žalobcom vodič, alebo spolujazdec motocykla. V oboch prípadoch podmieňovala žalovaná likvidáciu poisťnej udalosti doložením právoplatného rozhodnutia z trestného konania, rovnako argumentovala znalosťou žalobcu o vinníkovi už dňom škodovej udalosti, preto jej terajšie tvrdenie, že ide o odlišný skutkový základ, je tak nutné vyhodnotiť ad absurdum. V otázke jej vedomosti o škode žalovaná komparuje závery troch znaleckých úkonov, z ktorých len dva boli do konania predložené stranami sporu a majú povahu súkromných znaleckých posudkov podľa § 209 CSP, na znalecký posudok vypracovaný v rámci trestného konania sa hľadí len ako na dôkaz listinou podľa § 204 CSP. Žalovaná opomína vyjadrenia E. F. G. z pojednávania konaného dňa 21.03.2023, ktorý na otázku súdu, či sa znalci vedia zhodnúť na dátume ustálenia zdravotného stavu, F. G. uviedol, že „striktne na svojom názore netrvá, uvádzal minimálnu dobu, je možné brať do úvahy aj nasledujúce liečenia a kontroly. Aktuálne nejaký konkrétny dátum nevie uviesť, podľa neho sa to ani nedá, záleží to individuálne od lekára a pacienta“. Na otázku právneho zástupcu žalobcu uviedol, že „podľa vlastného uváženia som určil, že zdravotný stav sa ustálil v lehote 2 mesiacov. Nie je vylúčené, že to môže byť aj viac“. Ustálenie zdravotného stavu je pritom nepochybne otázkou medicínskou, nie právnou, na jej posúdenie tak nie je kompetentný právny zástupca žalovanej (viď jeho teoretizovanie v bode 55. odvolania), ale odborne spôsobilá osoba. F. O. M. opravil v znaleckom posudku uvádzanú dobu liečby na minimálnu dobu 1 rok. Znalecký posudok F. G. obsahoval závažné právne a skutkové vady, znalec nepostupoval v zmysle zásad na hodnotenie podľa § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z., ignoroval zjavné dôvody pre navýšenie podľa § 9 ods. 5, 6 zákona č. 437/2004 Z. z., zmenil svoj názor v otázke ustálenia zdravotného stavu a pod. Všetky relevantné otázky pri posudzovaní náhrady škody v civilnom konaní je súd prvej inštancie oprávnený riešiť aj sám,

v zmysle § 193 CSP je viazaný odsudzujúcim rozsudkom výlučne v tom smere, že je ním preukázané spáchanie trestného činu a osoba páchatel'a, inak povedané, civilný súd je v rámci svojej právomoci podľa § 3 CSP vždy oprávnený zisťovať a posudzovať celý uplatnený nárok čo do jeho základu aj výšky bez viazanosti trestným rozsudkom. Aby bolo vôbec možné hovoriť o jeho spoluzodpovednosti, musel by sa dopustiť zavineného protiprávneho úkonu a zároveň by musela existovať kauzalita medzi týmto úkonom a škodou, ktorú spôsobil. Zo znaleckého posudku L. D. vyplynulo, že síce nesprávne reagoval na protismernú jazdu vodiča K., ale kolíznú situáciu v dôsledku ktorej prišlo k ich stretu, vyvolal obžalovaný, keďže ak by tento s vozidlom nevstúpil do protismerného jazdného pruhu, on by nemal dôvod na zmenu smeru jazdy. Súd opakovane judikovali, že ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel a v dôsledku toho nezabrání dopravnej nehode, jeho nesprávnu reakciu na vzniknutú situáciu spravidla nemožno posudzovať ako porušenie dôležitej povinnosti v zmysle § 138 písm. a) a § 149 ods. 1, 2 písm. a), resp. § 158 Trestného zákona. Žiadna z okolností uvádzaných žalovaným v odvolaní, sa nepodieala na vzniku škody. Na samotnom následku tak nenesie mieru spoluviny. Jeho spoluzodpovednosť nevyplýva ani z konaní vedených pod sp. zn. 16C/63/2019, 12Co/17/2022, v ktorých si uplatňoval nároky jeho spolujazdec. Súd prvej inštancie pri stanovení právneho základu nároku na náhradu škody vychádzal zo zodpovednosti za zavinenie (§ 420 Občianskeho zákonníka), za výlučne zodpovedný subjekt označil vodiča vozidla. Jeho konanie nebolo v príčinnej súvislosti so škodlivým následkom, preto nie je splnený zákonný predpoklad účasti na vzniknutej škode a nevzniká ani zodpovednosť, ani dôvod na vysporiadanie. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku F. H.. Konfrontáciu znalcov žalovaná interpretuje spôsobom vlastným, v žiadnom smere z nej nevyplýva ňou tvrdený záver, že k poškodeniu aorty úrazom u neho nedošlo. Práve naopak, pokiaľ znalec H. v tejto súvislosti uviedol, že „na CT vyšetrení je konštatovaná dvojité kontúra prednej steny aorty o šírke cca 6mm, čiže ide o popis abnormality na marginálnej cieve, ktorá nemusí byť len hlavná cieva“, F. G. považuje závery tohto CT vyšetrenia za vierohodné len na 50%. V ostatnej časti je odvolanie plné vzájomných rozporov. Žalovaná na jednej strane tvrdí, že infekcia rany nebola v konaní riadne preukázaná, hneď v ďalšej vete ju už vyvodzuje zo znaleckého posudku na päte žalobcu. Ďalším príkladom je bodové hodnotenie, ktoré podľa žalovanej na jednej dolnej končatine nesmie v žiadnom prípade prevyšovať 260 bodov, v ďalšom bode už pripúšťa opak. Zo znenia § 9 ods. 5, 6 zákona č. 437/2004 Z. z. možno vyvodit', že zákon umožňuje zvýšiť hodnotenie len ako celok, nie jeho časť. K aplikácii § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. sa už v konaní podrobne vyjadril v písomných podaniach zo dňa 24.03.2023 (vyjadrenie k výsluchom znalcov) a dňa 24.04.2023 (vyjadrenie k podaniu žalovaného zo dňa 31.03.2023). Odvolanie žalovanej považuje z vyššie uvedených dôvodov za nedôvodné.

13. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení reaguje iba na ním vybrané parciálne otázky. Skutkové závery súdov ohľadom subjektívnej vedomosti pána M. (t. j. spolujazdca žalobcu) o osobe škodcu sú pre tento prípad irelevantné. V tomto prípade je situácia zásadne odlišná. Pre posúdenie subjektívnej vedomosti žalobcu o osobe škodcu je dôležitá skutočnosť, že do úvahy prichádzali len dva zodpovedné subjekty, a to vodiči vozidla a motocykla. Ak preto žalobca vnímal škodovú udalosť vlastnými zmyslami a mal za to, že on sám nie je zodpovedný za jej vznik, jediným zodpovednostným subjektom pripadajúcim do úvahy bol vodič vozidla. Vo výpovedi F. M. na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2018, ktorú citoval žalobca vo svojom vyjadrení, nebol korigovaný moment ustálenia zdravotného stavu pre účely hodnotenia náhrady za bolesť. Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa však neprerušuje, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ešte ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, avšak konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Nie je ani rozhodujúce, či k následku došlo pôsobením viacerých okolností, nielen konaním páchatel'a. Keďže žalovaná zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a poukázala na rovnaké argumenty, odvolací súd považoval za nadbytočné ich opakovane uvádzať.

14. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej opätovne poukazoval na právny názor odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 12Co/17/2022, ktorý je aplikovateľný aj na jeho prípad, keďže ani on nemohol (vzhľadom na skutkové okolnosti nehody) len vlastným vnímaním nadobudnúť vedomosť, ktorý z vodičov dopravnú nehodu spôsobil a zaviniť. V priebehu konania pritom obe stany sporu odkazovali na právnu vetu rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28.05.2010 sp. zn. 1Cdo/82/2009 (R 16/2014), ktorý predpokladá pre získanie vedomosti poškodeného o zodpovednom subjekte preukázateľné získanie informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická či právnická osoba za škodu zodpovedá. Bezprostredne po nehode nedisponoval žiadnymi informáciami o skutkových okolnostiach, na základe ktorých by mohol dostatočne usúdiť, či kolíznou

situáciu vyvolal on, vodič vozidla, alebo obaja zodpovedajú spoločne podľa miery svojej účasti na spôsobení škody; na uvedenom závere nič nemení ani jeho vyjadrenie v rámci výsluchu realizovanom v prípravnom konaní. Žalovaná ho inštruovala, že jeho nárok na náhradu škody uspokojí po právoplatnom skončení trestného konania. Následne ho chce sankcionovať za to, že si nárok neuplatnil cestou súdu v 2-ročnej subjektívnej lehote plynúcej od nehody, a preto sa premlčal. V danej veci si žalovaná sama nebola istá, či je ako poisťovateľ motorového vozidla povinná plniť za poisteného, on (žalobca) však mal túto právnu istotu nadobudnúť už momentom dopravnej nehody. Znalecké závery F. G. sa v kontexte jeho odpovedí spôsobom cit. „teda určil ešte viac bodov, ako mal“, alebo „pripúšťa, že bol dôvod na navýšenie, nie však o 100%“, resp. „striktne na svojom názore netrvá ... Nie je vylúčené, že to môže byť aj viac“ a pod., nedá interpretovať inak, ako závery zmätočné, nepresvedčivé a nedôveryhodné. Na margo znaleckého posudku F. M. uviedol, že znalec nemal v čase hodnotenia bolesti k dispozícii kompletnú zdravotnú dokumentáciu, a preto nie sú jeho závery pre vec právne relevantné (rovnako z dôvodu povahy tohto dôkazu). Záverom poukázal na viaceré nepresvedčivé tvrdenia znalca F. G..

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom v súlade s § 384 ods. 1 CSP zopakoval dôkazy v potrebnom rozsahu a po prejednaní veci prijal záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch I., II., a III. podľa § 388 CSP zmeniť.

16. Na pojednávaní pred odvolacím súdom žalovaná zotrvala na podanom odvolaní a navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalobca nad rámec doterajších vyjadrení poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý posudzoval súlad § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. s ústavou, pričom rozhodol dňa 24.04.2024 nálezom sp. zn. PL. ÚS 19/2018-59 tak, že návrhu navrhovateľa nevyhovel. Uviedol, že dané ustanovenie je aplikovateľné na všetky škody. Z uvedeného nálezu vyplýva, že F. H. hodnotil bolesť v súlade so zákonom.

17. Z dokazovania zopakovaného odvolacím súdom na pojednávaní nariadenom na deň 17.09.2024 mal odvolací súd za preukázané, že žalobca sa žalobou podanou dňa 09.09.2019 domáhal zaplatenia sumy 14.136 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej na zdraví určenej znaleckým posudkom znalca F. H., E.. Žalobu zdôvodnil tým, že dňa 29.05.2017 v čase o 20.40 hod. došlo v katastri obce I., k zrážke medzi osobným motorovým vozidlom zn. Nissan X-Trail, ev. č. J., ktoré viedol vodič E. K., a motocyklom zn. Honda CBR 125R, ev. č. J., ktorý viedol žalobca. Vodič K. bol v trestnom konaní aj právoplatne odsúdený za prečin ublíženia na zdraví. Pasívna vecná legitímácia žalovanej je preto daná v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, keďže vodič K. ako poistený, mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla práve u žalovanej, ktorá je poisťovateľom.

18. V odvolaní žalovanej rezonovali predovšetkým námietky o premlčaní nároku žalobcu, spoluzavinení žalobcu na dopravnej nehode a nesprávnosti bodového ohodnotenia bolesti pri jednotlivých položkách. Pre posúdenie otázky premlčania je podstatné, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. Dôležitý je preto okamih, kedy poškodený preukázateľne získal informáciu o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba za škodu zodpovedá. Podstatné je tiež získanie skutkových okolností, z ktorých možno odvodiť vznik škody a orientačne aj jej rozsah (postačí približná, nie presná výška škody). Odvolací súd sa nemohol stotožniť s názorom žalovanej, že pokiaľ žalobcovi vznikla škoda, tak ako zodpovedný subjekt za vznik dopravnej nehody prichádzal do úvahy len vodič motorového vozidla, a preto žalobca už v čase nehody vedel, kto za jemu vzniknutú škodu zodpovedá. Na jeho vedomosť nemá vplyv ani jeho vyjadrenie v trestnom konaní o zavinení nehody vodičom vozidla, pretože išlo len o jeho subjektívny názor. Až zistením skutkových okolností rozhodujúcich pre vymedzenie zodpovedného subjektu sa mohol žalobca dozvedieť, kto za škodu zodpovedá. V danom prípade nebolo jednoznačné, ktorý z vodičov (vodič motocykla či vodič motorového vozidla) je zodpovedný za vznik dopravnej nehody. V trestnom konaní boli vypracované dva znalecké posudky. Znalec L. P. N. posúdil príčinu vzniku nehody inak, ako znalec Ing. A. D.. Súd však v trestnom konaní vyhodnotil rozpor medzi dvoma znaleckými posudkami spočívajúcimi vo vytvorení náhlej prekážky niektorým z účastníkov dopravnej nehody a dospel k záveru, že motocyklista vybočením do protismeru nevytvoril obžalovanému (vodičovi vozidla) náhlu prekážku,

pretože prvotnou príčinou vybočenia motocyklistu bola jeho reakcia na jazdu obžalovaného časťou vozidla v protismere, ktorý takouto jazdou podľa definície o náhlej prekážke správne technicky nejazdil, a preto súd pri ustálení viny obžalovaného, vychádzal zo znaleckého posudku L. A. D.. Z odlišných znaleckých posudkov je zrejmé, že žalobca nemohol len vnímaním udalostí počas dopravnej nehody nadobudnúť vedomosť, ktorý z vodičov dopravnú nehodu spôsobil a zavinil, a to vzhľadom na vyššie popísané okolnosti dopravnej nehody. Aj z oznámenia škodovej udalosti (č. I. 55 spisu) vyplýva, že polícia určila za vinníka nehody práve vodiča motocykla, čiže žalobcu. Stanovenie zodpovednej osoby za škodu v čase dopravnej nehody bolo vzhľadom na priebeh nehody nereálne. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca sa mohol dozvedieť o tom, kto za škodu zodpovedá, až zo znaleckého posudku L. A. D. č. 37/2017, s ktorým sa jeho zákonný zástupca oboznámil dňa 30.01.2018.

19. Žalovaná sa nestotožnila ani s dátumom ustálenia zdravotného stavu žalobcu ku dňu 27.10.2017. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil prečo sa priklonil k záveru F. H.. Uvedený znalec totiž žalobcu vyšetroval, v rámci výpovede na súde zotrval na svojich záveroch, na rozdiel od F. G., ktorý žalobcu nevyšetroval, a vychádzal len zo zdravotnej dokumentácie. Pri konfrontácii so znalcom F. H. F. G. uviedol, že na svojom dátume ustálenia zdravotného stavu žalobcu netrvá, uvádzal len minimálnu dobu (2 mesiace), je možné brať do úvahy aj nasledujúce liečenia a kontroly. Konkrétny dátum nevie uviesť, podľa neho sa to ani nedá, záleží to individuálne od lekára a pacienta (č. I. 525 spisu). Ani zo znaleckého posudku vypracovaného F. M. v trestnom konaní nevyplýva, že ku dňu jeho vypracovania (03.08.2017) bol zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia náhrady za bolesť ustálený. F. M. len skonštatoval, že liečba od 29.05.2017 do 19.07.2017 trvala 51 dní, ukončená nebola, a je predpoklad, že bude trvať do 6 mesiacov, čo je čas adekvátny, primeraný a úmerný zraneniam, aké žalobca utrpel (č. I. 360 spisu). Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.11.2018 F. M. dokonca opravil pôvodne uvádzanú dobu liečby z pol roka na minimálne jeden rok. Krátko pred hlavným pojednávaním sa totiž oboznámil s lekárskymi správami žalobcu, pričom skonštatoval, že ide o komplikáciu hojenia stehennej kosti, keď sa kosť tvorí, ale nehojí, a preto budú pravdepodobne potrebné ďalšie operačné zákroky. Z tohto dôvodu opravil aj pôvodne uvádzanú dobu liečby v znaleckom posudku vyhotovenom v trestnom konaní na minimálne 1 rok. Ďalej pred súdom uviedol, že čo sa týka obmedzenia v bežnom spôsobe života, tak od fyzickej záťaže a športu bol žalobca obmedzený do 27.10.2017, dokedy používal na pohyb podperne nemecké barle. Z medicínskeho hľadiska poškodený utrpel z viacerých dôvodov ťažký úraz (č. I. 141 spisu). Na základe vyjadrení a konfrontácie znalcov nemal ani odvolací súd dôvod spochybňovať záver F. H. o ustálení zdravotného stavu žalobcu ku dňu 27.10.2017, kedy bolo možné prvýkrát hodnotiť bolestné. Uvedený znalec bol komplexne oboznámený so zdravotným stavom žalobcu, keďže ho aj vyšetroval. Na svojich záveroch prezentovaných v znaleckom posudku zotrval, a to aj pri konfrontácii so znalcom F. G.. Naopak, znalec F. G. a F. M. vypočutý na hlavnom pojednávaní svoje závery o ustálení zdravotného stavu žalobcu na základe nových informácií korigovali a na pôvodne prezentovaných záveroch netrvali. Na uvedené nemôže mať vplyv ani zhodné bodové ohodnotenie žalovanou uvádzaných položiek.

20. Vzhľadom na ustálenie zdravotného stavu žalobcu dňa 27.10.2017 a okamih, kedy žalobca preukázateľne získal informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, kto za škodu zodpovedá, čo bolo dňa 30.01.2018, kedy sa jeho zákonný zástupca oboznámil so znaleckým posudkom L. A. D., je nutné konštatovať, že nárok žalobcu vzhľadom na podanie žaloby dňa 09.09.2019, premlčaný nie je, keďže neuplynula dvojročná subjektívna lehota.

21. Z dôvodu, že nárok žalobcu nie je premlčaný, posudzoval odvolací súd žalovanou namietanú spoluvinu žalobcu za škodu mu vzniknutú. Podľa znaleckého posudku znalca L. D. bol technickou príčinou vzniku dopravnej nehody nesprávny spôsob jazdy vodiča K., ktorý jazdil pred dopravnou nehodou v strede vozovky a čiastočne v protismere, čo bol dôvod nesprávnej reakcie protijazdiaceho motocyklistu (žalobcu) vyháňaním do protismeru s následnou zrážkou vozidiel. Správnymi prvkami techniky jazdy vodiča K. boli skutočnosti, že na protijazdiaci motocykel reagoval intenzívnym brzdením a vyháňaním vpravo v snahe zabrániť zrážke. Ako technickú príčinu dopravnej nehody označil znalec L. D. aj reakciu vodiča motorke, teda žalobcu, ktorý nesprávne zareagoval na protijazdiace vozidlo Nissan, keď prešiel do protismeru, kde prišlo k zrážke. Vzhľadom na rýchlosť jazdy motocykla a uhol náklonu motocykla, žalobca už nezvládol pokračovanie v pravotočivom oblúku spolu s polovičným brzdením, hoci mal tú technickú možnosť. Zľakol sa situácie na vozovke a pokračoval s motocyklom priamo po dotýčnici výjazdového oblúka do protismeru pod jazdiace vozidlo Nissan. To, že motocyklista nezvládol riadenie motocykla v krízovej situácii, potvrdzuje aj skutočnosť, že počas jazdy do protismeru s motocyklom

nebrzdil a nesnažil sa brzdením zabrániť dopravnej nehode alebo zmierniť možné následky nehody. Tiež porušil ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. zákona o cestnej premávke, keďže nejazdil vo svojom jazdnom pruhu pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu, kedy by prispôbením rýchlosti mohol bezpečne zabočiť vpravo a prejsť vozovkou vo svojom jazdnom pruhu bez kolízie s vozidlom Nissan, pretože podľa znalca mal dostatok miesta a vôbec nemusel vyletieť do priekopy. Samotná nesprávna technika jazdy motocyklistu však nebola tým prvkom nehodového deja, ktorý vyvolal kolíznú situáciu, túto vyvolal vodič motorového vozidla. Vzhľadom na to, že znalec záverom konštatoval nesprávnu techniku jazdy motocyklistu (žalobcu), ktorý nezvládol v krízovej kolíznej situácii riadenie motocykla, neprispôbil rýchlosť jazdy motocykla svojim schopnostiam, v dôsledku čoho nesprávne zareagoval na protijazdiace vozidlo, prešiel do protismeru, kde prišlo k zrážke s vozidlom, musel odvolací súd konštatovať zodpovednosť žalobcu na jemu vzniknutej škode na zdraví v rozsahu 20%, keďže uvedená škoda vznikla aj v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalobcu. Nesprávna technika jazdy žalobcu bola tým prvkom nehodového deja, ktorý síce nevyvolal kolíznú situáciu, ale v dôsledku ktorého žalobca nezabránil dopravnej nehode, ktorej zabrániť mohol pri správnej technike jazdy v pravom jazdnom pruhu spolu s polovičným brzdením. Účasť žalobcu na spôsobenej škode však bola rozhodne menšia, ako namietala žalovaná v odvolaní, pretože nebyť jazdy vodiča K. v nesprávnom jazdnom pruhu, nemal by žalobca dôvod na krízovú kolíznú reakciu, mohol by riadne pokračovať v jazde vo svojom jazdnom pruhu a neprišlo by ku zrážke vozidiel a ani ku vzniku kolíznej situácie.

22. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 16C/63/2019 a Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 12Co/17/2022 nebola vôbec posudzovaná zodpovednosť vodiča motocykla (žalobcu). V uvedených konaniach si uplatnil škodu spolujazdec žalobcu len voči poisťovateľovi motorového vozidla, pričom súdy sa zaoberali predovšetkým zodpovednosťou vodiča motorového vozidla za škodu spôsobenú pánovi Kudrymu. Žiadna zo strán v priebehu konania nenamietala spoluzodpovednosť vodiča motocykla za spôsobenú škodu, a to ani v odvolacom konaní, ktorý bol viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré súviseli predovšetkým s plynutím premičacej doby.

23. Žalovaná tiež namietala postup znalca F. H. pri zvýšení bodového ohodnotenia položky 216 ako aj ohodnotenie poškodenia aorty, ku ktorej podľa žalovanej nedošlo. Počas konfrontácie znalcov trval F. H. na tom, že k poškodeniu aorty došlo, keďže z vykonaného CT bolo zrejmé, že je prítomná dvojité kontúra na aorte a zakrvácanie do retro peritonea, a z uvedených príčin ohodnotil daný nález ako poškodenie cievy. Pri obodovaní položky 248 vychádzal z prepúšťacej správy, kde je konštatovaná „suspektná disekcia abnormálnej aorty“, čomu zodpovedá aj obodovanie závažnosti tohto zranenia na spodnej hranici, a teda aj komplikovanosť daného zranenia, pričom išlo o zranenie aorty, ktoré nebolo potrebné riešiť operáciou. Na CT vyšetrení bola konštatovaná dvojité kontúra prednej steny aorty o šírke cca 6 mm, čiže ide o popis abnormality na marginálnej cieve, ktorá nemusí byť len hlavná cieva. Znalec F. G. zotrval na tom, že aorta poškodená nebola, uviedol, že sa nemôžeme spoliehať na CT vyšetrenie, ktoré je na 50% správne a na 50% nesprávne. Krvácanie do retro peritonea na 99,99% býva z poškodenia malých žíl, čo sa nerieši operačne. Ak by išlo o poškodenie aorty, jednoznačne by bola potrebná operácia, a preto on bodoval pomliaždenie brušnej steny, teda položku 87. Odvolací súd považoval vysvetlenie znalca F. H. o hodnotení položky 248 za presvedčivejšie, keďže znalec vychádzal zo záznamu CT a z prepúšťacej správy, v ktorej bola konštatovaná „suspektná disekcia abnormálnej aorty“, išlo o abnormalitu na marginálnej cieve, ktorá nemusí byť len hlavná cieva, pričom zohľadnil, že poškodenie nebolo liečené operačne, čomu potom zodpovedalo aj ohodnotenie na spodnej hranici. F. G. spochybňoval CT, avšak potvrdil, že krvácanie do retro peritonea na 99,99% býva z poškodenia malých žíl, čo sa nerieši operačne.

24. Rozdielnosť záverov bola zrejماً aj pri ohodnotení zranenia na dolnej končatine žalobcu. Postup znalca F. G. nebol v súlade s § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z., keďže súčet bodového hodnotenia dolnej končatiny prekročil hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu orgánu alebo končatiny, čo napokon konštatoval aj sám znalec, keď pred súdom uviedol, že „teda určil ešte viac bodov, ako mal“. Znalec F. H. aplikoval § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. práve z dôvodu, že došlo k súbežnému poraneniu stehennej kosti a predkolenia a súčet bodového hodnotenia prevyšoval hodnotenie za stratu končatiny, a preto použil položku 216 a priznal žalobcovi 260 bodov, ktoré z dôvodov opakovanej operácie stehennej kosti a predkolenia, bolestivého hojenia, bolestivej liečby a komplikácií s hojením rany na dolnej končatine, nutného ošetrenia rán na stehne a predkolenia navýšil na 100%. Podľa názoru odvolacieho súdu postupoval znalec nesprávne, keď navýšil bodové hodnotenie, čím

prekročil maximálnu hranicu bodového hodnotenia aká by prináležala poškodenému za funkčnú stratu končatiny v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. Ani z nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 19/2018-59, na ktorý poukázal žalobca pred odvolacím súdom nevyplýva nesúlad predmetného ustanovenia s ústavou. Podstata návrhu bola zameraná na posúdenie súladnosti napadnutej právnej úpravy z pohľadu základného práva na ochranu zdravia a s ním súvisiacich všeobecných princípov a keďže nedošlo k zásahu do pozície, ktorá by bola ústavne chránená navrhovateľom vymedzenými referenčnými ustanoveniami, ústavný súd návrhu nevyhovel.

25. Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. je možno bodové hodnotenie bolesti zvýšiť až o polovicu, ak vznikla infekcia rany, pri bolestivejšom spôsobe liečenia alebo pri komplikáciách a tiež pri operačnom výkone, s výnimkou ak je tento zahrnutý v sadzbe pre príslušné poškodenie na zdraví. Pri súbehu týchto dôvodov je však možné hodnotiť bolesť najviac do výšky dvojnásobku ustanovenej sadzby (§ 9 ods. 6). Ak poškodený utrpel súčasne viac poškodení na zdraví, hodnotí sa bolesť za každé poškodenie na zdraví osobitne a bodové hodnotenia sa sčítavajú (§ 9 ods. 7). Vychádzajúc zo znenia zákona mal znalec hodnotiť každú položku samostatne. Pokiaľ bol dôvod na zvýšenie bodového hodnotenia jednotlivých položiek, tieto mal zvýšiť v súlade s § 9 ods. 5 a 6, pričom v prípade, že súčet bodového hodnotenia presiahol hranicu určenú v § 9 ods. 7 prináležiacu za funkčnú stratu končatiny, nemohol poškodenému priznať viac. Podľa sadzieb bodového hodnotenia za bolesť obsiahnutých v prílohe č. 1 k zákonu prináleží za exartikuláciu bedrového kĺbu alebo odňatie stehna pod položkou 216 počet bodov vo výške 260. Postup znalca F. H. pri zvýšení bodového hodnotenia položky 216 nebol v súlade s vyššie uvedeným postupom stanoveným v zákone č. 437/2004 Z. z. Znalec prekročil jednak maximálne stanovenú hranicu bodového hodnotenia o 100% a zároveň pri uvedenom postupe, keď nezvyšoval bodové hodnotenie každej položky zvlášť, ale položky najskôr zrátal a následne pristúpil k zvýšeniu, došlo k zvýšeniu aj pri položkách, na ktoré sa zvýšenie nevzťahuje, keďže operačný výkon bol zahrnutý v sadzbe pre príslušné poškodenie na zdraví, a to pri položkách 189d a 198d. Aj z uvedeného dôvodu nie je možné zvyšovať bodové hodnotenie až po sčítaní bodového hodnotenia viacerých poškodení na zdraví, ale je potrebné ohodnotiť bolesť za každé poškodenie na zdraví osobitne, vrátane zohľadnenia prípadného navýšenia a následne bodové hodnotenia sčítať. Pokiaľ sa viaceré hodnotené položky vzťahujú na ten istý orgán alebo končatinu, znalec preskúma, či bodové hodnotenie týchto položiek neprekračuje bodové hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu orgánu alebo končatiny. Ak zistí, že bodové hodnotenie prevyšuje bodové hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu orgánu alebo končatiny, nemôže ohodnotiť tieto položky vyšším počtom bodov, aká zodpovedá anatomickej alebo funkčnej strate orgánu alebo končatiny.

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mohol znalec F. H. položky 189d, 162, 198d ohodnotiť maximálnym počtom bodov 260 a tieto už nebolo možné navyšovať tak, ako to znalec urobil (č. I. 20 spisu). Keďže celkový počet bodov za bolestné podľa F. H. predstavoval 775, odvolací súd od tejto sumy odrátal počet bodov 260, o ktoré znalec navýšil bodové hodnotenie. Žalobcovi tak v súlade so znením zákona prináleží bodové hodnotenie v počte 515 bodov, čo pri výške 18,24 eura za bod, predstavuje 9.393,60 eura. Zohľadniac zodpovednosť žalobcu za škodu vo výške 20% vznikla žalobcovi škoda na zdraví vo výške 7.514,88 eura (9.393,60 - 20%).

27. Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalovaná podala odvolanie v časti dôvodne, a preto vzhľadom na už vyššie uvedené odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil a žalobcovi priznal nárok vo výške 7.514,88 eura spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.02.2020 do zaplatenia, keďže voči úroku z omeškania žalovaná namietala len v tom rozsahu, že jeho priznanie je viazané na samotný nárok, ktorý je nedôvodný.

28. Keďže žalobca je podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov od platenia súdnych poplatkov oslobodený, zaviazal súd žalovanú v súlade s § 2 ods. 2, § 7a písm. c) zákona o súdnych poplatkoch zohľadniac výsledok konania na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 450,50 eura (6% z priznanej sumy 7.514,88 eura).

29. Žalovaná odvolaním napadla aj výroky IV. a V., pričom výrok V. považovala za nevykonateľný. Nebolo jej zrejmé, na základe akého konkrétneho zákonného ustanovenia ju súd zaviazal na náhradu trov štátu. Mala za to, že ustanovenie § 262 ods. 1 CSP je potrebné aplikovať aj vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov štátu. Súd prvej inštancie však nerozhodol o nároku štátu na náhradu trov konania, ale rozhodol už rovno o výške, preto navrhla uvedené výroky zrušiť. Námietku žalovanej považoval odvolací

súd za dôvodnú z nasledujúcich dôvodov. Súd prvej inštancie v bode 45. odôvodnenia rozsudku uviedol, že náklady neboli pokryté preddavkom, preto ich je povinný zaplatiť štát prostredníctvom konajúceho súdu. Uvedené odôvodnenie súdu nekorešponduje s odôvodnením uznesenia č. k. 25C/71/2019- 548 a č. k. 25C/71/2019-559, v ktorých súd uviedol, že platná a účinná právna úprava neumožňuje hradiť znalečné z rozpočtových prostriedkov súdu, a preto súd v konečnom rozhodnutí vo veci samej určí stranu, ktorá bude podľa výsledku sporového konania zaviazaná na zaplatenie znalečného. Z dôvodu, že z obsahu spisu nevyplýva, že znalečné priznané F. G. bolo hrazené z rozpočtových prostriedkov súdu, pôsobí výrok IV. zmätočne, keďže súd zaviazal žalovanú zaplatiť trovy štátu vo výške 120,61 eura, pričom štátu žiadne trovy nevznikli. Navyše platí, že súd by mal rozhodovať len o nároku na znalečné, obdobne ako pri trovách konania a nie o konkrétnej výške znalečného; v danom prípade o nároku znalca voči strane, keďže štátu žiadne trovy nevznikli. Obdobne to bolo aj v prípade znalečného F. H., keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie vo veci samej nebolo z rozpočtových prostriedkov súdu vyplatené znalcovi žiadne znalečné, preto súd ani nemohol uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť trovy štátu. Navyše v odôvodnení súdu ako už bolo vyššie uvedené, súd uviedol, že nie je možné hradiť znalečné z rozpočtových prostriedkov súdu. Voči uzneseniu č. k. 25C/71/2019-559 však bola podaná sťažnosť, o ktorej súd uznesením č. k. 25C/71/2019-652 rozhodol tak, že znalcovi F. H. priznal znalečné vo výške 432,36 eura, ktoré bolo znalcovi vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu, avšak až 18.09.2023, teda po rozhodnutí vo veci samej. Štátu tak následne vznikli trovy spojené s vyplatením znalečného. Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok v odvolaní napadnutých výrokoch IV. a V. pre jeho zmätočnosť zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že súd nanovo rozhodne o znalečnom, pričom zohľadní, či štátu trovy za vyplatenie znalečného vznikli alebo nie. Následne rozhodne buď o nároku štátu na znalečné alebo priamo o nároku znalca na znalečné, a to voči konkrétnej strane.

30. Pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle § 396 ods. 1, 2 CSP vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože úspech žalobcu vo vzťahu k náhrade škody závisel od znaleckého posudku a tiež od úvahy súdu, čo však nemôže mať vplyv na zníženie rozsahu priznaných trov konania, keďže žalobca bol v požadovanom nároku úspešný. Zásadu úspechu vo veci totiž treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Z nálezů Ústavného súdu SR z 15.04.2020 sp. zn. II. ÚS 399/2019 vyplýva, že aj napriek tomu, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy. Rovnaký právny názor zastávajú aj autori Civilného sporového poriadku, vydaného v nakladateľstve C. H. Beck v roku 2016, na strane 926. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Odvolací súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP len o nároku na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).